

Boletín Noticiario del Ateneo Obrero Cultural

GRANOLLERS : CALLE DE TARAFÀ, 55

ART. 1.º Siendo exclusiva y esencialmente cultural la finalidad del Ateneo, no pueden, la Junta Directiva ni los socios, realizar en nombre y representación del mismo, actos públicos de significación política ni religiosa; no obstante, dentro del mismo podrá discutirse y estudiarse toda tendencia, escuela o doctrina.

(De nuestros Estatutos)

Por el indulto de «Shum»

«Varios escritores y artistas han iniciado una campaña en favor de Juan Bautista Acher «Shum», dibujante cuyo nombre desde hace años es pronunciado por ilustres personalidades del arte con acento de afecto y estimación artística. No es menester recordar que «Shum» es aquel joven, casi un niño, que hace más de un lustro fué condenado a muerte en Barcelona. En aquella ocasión, la generosidad de los escritores españoles libró al mozo artista del patíbulo. Hoy se pretende rescatarle para la vida libre. El arte de «Shum», madurado en horas largas y afanosas de labor, es motivo ennoblecedor que justifica por sí la demanda de indulto.»

Con estas líneas, el comité Pro-indulto «Shum» se dirige a los escritores, artistas y colectividades españolas solicitando su colaboración para unirla a la de muchos ciudadanos adheridos ya a la campaña.

Otra vez se pide la libertad de «Shum», que su arte y su desgracia hizo popular. El clamor de los que trabajan, al que se sumaron los intelectuales, le libró de la muerte; que el clamor de la inteligencia, al que se suma el del trabajo, le arranque del presidio. Trabajo e inteligencia: ¡Cuán bellas gestas su unión puede realizar!

La voz de nuestro Ateneo no debía faltar a clamor tan humano; se sumó a la campaña, extendiendo por la ciudad listas petitorias de indulto, que van llenándose con las firmas de hombres de nobles sentimientos; pero ello no es bastante: es necesario que, a la par que nuestra entidad, se solidarizen las demás colectividades ciudadanas; es un deber, y Granollers jamás faltó al deber. Recordad la campaña pro-indulto F. Torruella. Casi a su esfuerzo, se logró su libertad. Unámonos todos al esfuerzo de la inteligencia que clama por el retorno de un preso a la sociedad; unámonos con hombres de nobles sentimientos, que admiran el arte excelso de un hombre que nació en el dolor de la lucha.

Por el retorno a la vida de «Shum», estampad vuestra firma en las listas petitorias de indulto.

La moderna civilització

Generalment formem juf d'un individu per son aspecte exterior, pel què menja, pel què gasta en vestir i divertir-se. Així mateix passa amb les col·lectivitats i amb els pobles. Avui, la nació més rica, la que llueix més en son exterior, és considerada com la més civilitzada. Exemple: l'Amèrica del Nord actual, amb son modern industrialisme.

Es sobre la base del modern industrialisme que s'està formant el tipu humà símbol d'aquest segle. Els pobles que no s'han oblidat de somniar, que encara conserven tradicions quixotesques, van perdent terreny influenciats pel materialisme que tot ho abassega. Triomfa el sentit comú de Sanxo, més predisposat a deixar-se conquerir pels festins de Camacho, que no per les humanes quimeres de l'heroi cervantí.

En època no llunyana, el burgès més

inculte i egoista tenia la constant preocupació de passar per generós, liberal i somniador. Era en plena era romàntica, i hom parlava de llibertat, igualtat i fraternitat com de coses reals, encara que no fós sinó per a enganyar-se mutuament, ja que es patia una hipòcrita i cruel tirania.

L'herència del romanticisme burgès (no el romanticisme líric i ploràner que avui algú admira i enyora), el recolliren els pensadors precursors del socialisme; ells, durant molt temps es nodriren de doctrines jacobines i liberals, bell fruit recollit de la revolució burgesa.

Avui, amb el desenrotllament del capitalisme i amb la nova orientació que ha pres, estan desapareixent els últims restes del romanticisme.

El nostre segle, el segle xx, és el segle dels homes de negocis, dels capitans d'indústria, dels reis del petroli, del cau-chu i del ferro. La burgesia moderna re-

nega dels seus passats. Se sotmet a l'esperit de l'època i procura assimilar-se als costums de la plutocràcia nord americana; sols somnia en negocis en gran escala i formidables especulacions.

El poble dels Estats Units és presentat com exemple convincent de la civilització moderna. El nord-americà és el tipu ideal per als materialistes científics. És el millor vestit i el més ben menjat. Però també és el més pacient i més ordenat; no perquè posseeixi abundant benestar i més llibertat, sinó perquè viu sense preocupacions: li manca l'incertitud del demà. La premsa, la ràdio, tots els estaments en poder de la plutocràcia, canten quotidianament la superioritat del súbdit nord-americà sobre els seus conssemblants dels altres països, i enlluernat de tanta adulació, arriba a creure-ho.

El tipu ianqui, producte d'una civilització mecanitzada per l'indústria, representa l'home sa i robust, satisfet de son paper en un món que ni coneix; apte per a seguir el ritme de les màquines, és una peça més d'aquestes. Resulta, d'eixa manera, ésser l'home màquina que en l'avenir tindrà un cos gran, però un cervell petit; molta aptitud per al treball mecànic i una pregonia ineptitud per tot el què signifiqui pensar.

Els pobles més industrials són els menys propensos a somniar; tal és l'influència que té la màquina. El romanticisme en l'art i en la literatura va morint ofegat pel predomini de les tendències materialistes.

La cultura industrial, tècnica, arrabassa a l'home ses millors qualitats. Un bon mecànic, un bon enginyer, un bon químic, és dominat constantment per la preocupació de sa professió. Li manca temps de pensar en coses alienes a l'ofici i es converteix en un dels tants engranatges de la màquina capitalista.

Els Estats Units és el país del tecnicisme. Allí hi ha perfecció en totes les branques de l'indústria moderna. L'ésser humà és el complement de la màquina que maneja i dirigeix; per això sols pensen sota el ritme del sistema industrial, que és com no pensar en res.

En el país dels rascacels i multimillonaris, no hi cerqueu pensadors, filòsofs, humanistes (amb prou feines artistes) despreocupats del problema dominant: la conquesta del dollar. Cerqueu-hi boxadors, futbolistes, estrelles de cinema i obrers de mentalitat nul·la. La plutocràcia del nord, obrirà les portes a tots els